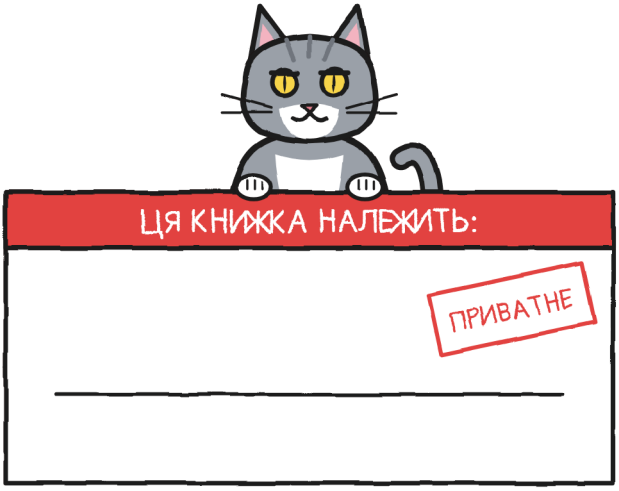

І нікому більше. —Ю.

Якщо знайдеш, не відкривай до грому.

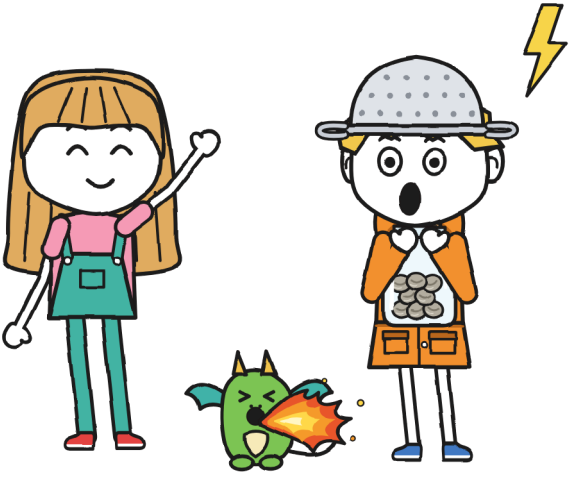

Ця печатка позначає те, що буває лише в казці: ти так не роби. Якщо це триває кілька сторінок, написано ВІД ТУТ і ДО ТУТ. Під час справжньої грози слухайся останньої сторінки. —Ю.

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 2

Не відкривати до грому

Lui Eriksson

РОЗМІР XL · Ілюстрований роман · 13+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 2

Не відкривати до грому

Друга книжка серії. Перша: «Ця посилка кусається».

Текст та ілюстрації: Lui Eriksson

Українська версія: LinguAula

РОЗМІР XL · Ілюстрований роман · 13+

Перше видання: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

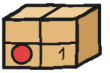
Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

Шрифти: Andika, Pangolin, Caveat та IBM Plex Mono (ліцензія SIL OFL).

Опрацьовуй кожен розділ на
linguaula.com

Жоден грім не постраждав під час написання цієї книжки. —Ю.

РОЗДІЛ 1

Мисливець за грозами

У крамниці навпроти є посилка, яка тремтить.

Минулої суботи вона ворухнулася лише раз. Відтоді не вгаває: дрібне, безперервне тремтіння, як у маленького собаки в приймальні ветеринара. Так триває вже сім днів. І щодня трохи дужче.

А в мене новий зошит.

Зошит № 1 у мене закінчився. Мара, власниця «Неможливих доставок», дала мені оцей: синя обкладинка й червона печатка крамниці в куточку. На першій сторінці я вивів назву, з одним новим словом:

ЗОШИТ ДОСТАВОК 2 · Гуні. ОФІЦІЙНИЙ.

«Офіційний» означає, що я читаю його першою. Офіційно. —Ю.

Мара каже, що офіційні зошити не розмальовують. Побачимо: на цьому вже є малюнок.

Те, що треба знати про попередній зошит: дві суботи тому Юля (та, що з зеленими записками) і я вночі, по кладці й без жодного дорослого, доставили яйце, яке роками ніхто не міг доставити. Тепер це Крихта, дитинча дракона, що повторює за мною все. Мара, відьма з крамниці, нас покарала: щосуботи там, о десятій. Я новенький у районі, і майже все моє досі лежить у коробках.

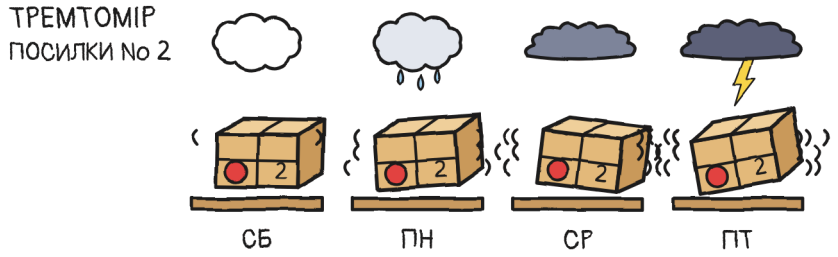
Та, що тремтить, — № 2. Вона стоїть на полиці повернених, і на ній етикетка, яку я знаю напам'ять: щовечора цього тижня я читав її, стоячи й не торкаючись, поки Мара вдавала, що мене не бачить:

- № 2 · КРИХКЕ.
- КУДИ: Флора, вулиця Канальна, 9.
- ВКАЗІВКИ: НЕ ВІДКРИВАТИ ДО ГРОМУ.
- ВІДПРАВНИК: R.

Навколо — двадцять три штампи ПОВЕРНЕНО. Я порахував їх двічі, раптом котрийсь відпав.

Повернена — це посилка, яку ніхто не зміг доставити: якщо той, хто її отримує, не підпише її чорнилом, яке не стирається, то на світанку вона летить назад на свою полицю, рядочком, як качки. Залишилося дев'ятнадцять: про це написано на стіні, зеленим, Юлиним почерком, а те, що Юля пише зеленим, не стирається. Усі їх надсилає та сама людина, R., про яку відомо лише одне: почерк у неї жахливий.

Щовечора я записував, наскільки вона тремтить і яка надворі погода: так з'явився ТРЕМТОМІР ПОСИЛКИ № 2. У п'ятницю хмара вже мала всередині блискавку.

Це не від страху: тремтить, бо насувається гроза. У суботу, о шостій вечора. Я шість разів перевірила прогноз. —Ю.

Я прочитав записку двічі. Вдруге — тільки ту частину, де про шосту.

У суботу о десятій Мара — фіолетовий капелюх, печатка, що сипле іскрами з запахом погашеної свічки — чекала на нас за прилавком із посилкою № 2 в руках. Не на полиці: в руках. Поруч із печаткою досі лежала гумова жабка, моя відтоді, як перестала бути нічиєю. А Тоньо, кур'єр «БЛИСКАВКИ», стояв у касці: по суботах покарання й у нього, а Тоньо відбуває покарання так, як розвозить, — вчасно й нічого не знімаючи.

— Двадцять три рази я носила її сама, — сказала Мара. — І жодного разу під час грози.

Мара провела великим пальцем по етикетці. Я глянув на вітрину, що сіріла на очах: сьогоднішня дорога буде не така, як минулого разу.

— Цю, — оголосила Мара, — доставите ви. Сьогодні по обіді.

Юля підстрибнула так високо, що ледь не торкнулася таблички ЗАЛИШИЛОСЯ 19, і ще в польоті вже говорила. Я не підстрибував: мені зачепилися за вухо два слова, «сьогодні по обіді», і година, шоста, які важили більше за посилку.

Мара поставила три умови й порахувала їх на пальцях:

1. Виходите о п’ятій, до того як прийде гроза, і залишаєтеся в Флори, доки вона не мине.
2. Ваші родини вже знають, і Флора теж.
3. Правило — те, що на етикетці: не відкривати до грому. І це має бути грім просто над вами: далекі не рахуються.

Я впізнав хитрість: це були майже ті самі правила, що й у прочухані від Віри, господині Крихти, тільки сказані наперед, а не потім. Мари на тому прочухані не було, а вона все одно дізналася: у цьому районі прочухани доходять швидше за посилки.

— А ти не йдеш? — запитала Юля.

— У мене тут справи, — відповіла Мара й подивилася крізь вітрину на небо, яке сірішало.

Наприкінці прилавка лежали складена ковдра, лижні навушники й ківшик. Я все помітив. І втупився в посилку.

Тоді Юля подивилася на мене.

— А тобі подобаються грози?

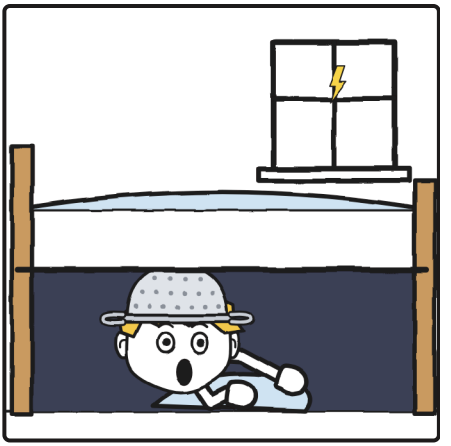
Вона спитала, дивлячись просто в очі. Я міг би сказати правду. Я сказав ось що:

— Обожнюю. У моєму старому районі я був професійним мисливцем за грозами.

У попередньому зошиті брехня повернулася за добу. У цьому я вирішив скоротити їй шлях: намалював брехню того ж ранку, а в сусідній клітинці — правду.

Друшляк був кухонний, сталевий, із двома ручками. Блискавок він не зупиняв. Мені допомагало, коли на голові щось є. Тепер він лежав у якійсь із коробок після переїзду, поруч із ножицями, які мама шукала вже тиждень.

Юля навчила мене рахувати грозу, у моєму зошиті, не питаючи дозволу й зеленим.

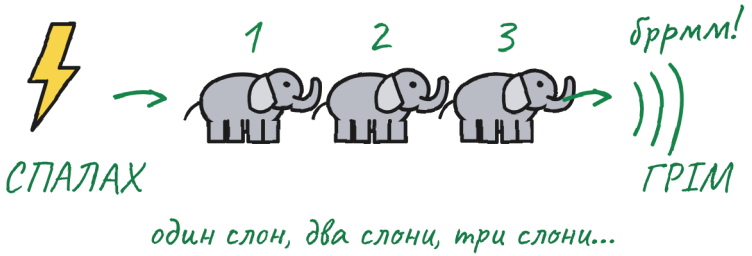
Рахують від спалаху до грому, у слонах: «один слон» триває приблизно секунду, а кожні три — це кілометр. Так можна приблизно знати, як далеко вдарила ця блискавка; де вдарить наступна — ні. Чого рахунок теж не каже, так це коли можна виходити, а це, за Юлею, інше правило, без малюнка: пів години після останнього грому.

Я спробував пошепки, і слони вийшли страшенно швидкі — з тих, що ні до чого. Мені нічого було рахувати, бо я обожнюю грози, але я все одно записав — про всяк випадок.

Тоньо прочитав етикетку через моє плече, як читає все, що не його.

— «БЛИСКАВКА» не доставляє під час грози, — сказав він і показав нам дрібний шрифт на своєму жовтому рюкзаку:

ДОСТАВКА «БЛИСКАВКА» · ЗА ДЕСЯТЬ ХВИЛИН АБО БЕЗКОШТОВНО і, під лупою Юлі, зірочку: *Крім грози.

— Грози ще немає, — сказала Юля.

Тоньо перечитав дрібний шрифт, чи нема там чогось про «ще». Не було ні слова.

Тож Тоньо пішов із нами. Слонів він рахує одним махом, «одиндватри!», ніби це розвезення. За Тоньо, всі грози — за кілометр. Не знаю, чи це хоробрість, чи нестача слонів.

О п’ятій я збігав додому по дощовик; Юля чекала в під’їзді. Мама чекала мене в дверях квартири з дощовиком, що звисав у неї з руки. У неї є теорія про помаранчевий колір: його видно здалеку. Я так і не знаю, звідки вона збирається дивитися.

— Одягни помаранчевий, — сказала вона. — Ти точно хочеш іти? Бо ти ж, коли гримить...

— ДО ПОБАЧЕННЯ, МАМО!

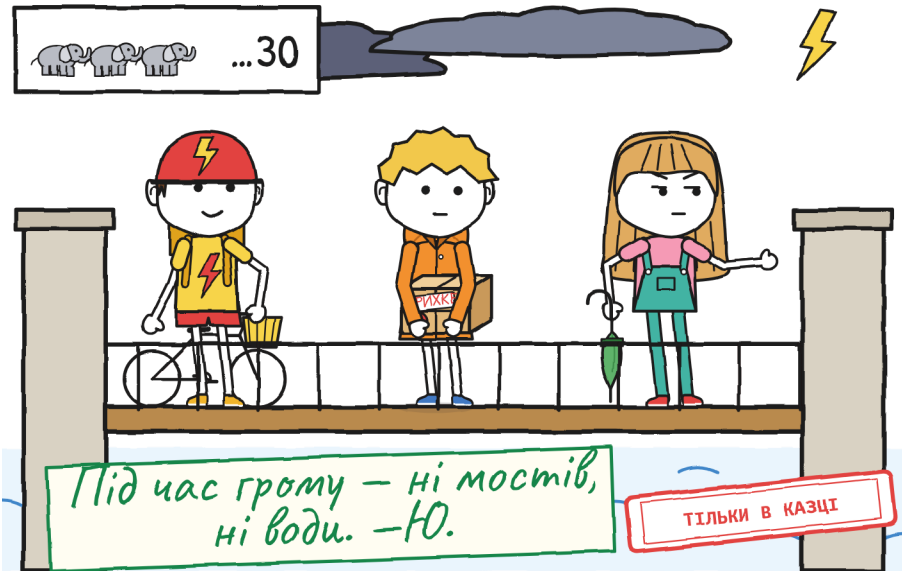
Я збіг сходами через дві сходинки. Я розрахував, що від луни в під’їзді половина маминої фрази загубиться по дорозі. Не загубилася. Юля стояла внизу.

«Бо ти ж, коли гримить...» ЩО? –Ю.

Ми перейшли Великий міст, а небо чорніло дедалі дужче. Вночі його розводять, щоб пропускати кораблі; вдень ним ходять усі, а тієї години ходили тільки ми та чоловік, який поспішав у протилежний бік, а це правильний бік, коли насувається гроза. Я ніс посилку № 2 обома руками, дуже рівно. Тоньо вів велосипед поруч: повільніше «БЛИСКАВКУ» я не бачив, хіба що коли вона заблукала.

Коли ми були посередині, Юля показала воді своє сухе привітання, рукою, коротко, не всміхаючись, як тому, хто їй не подобається. Вона робить так від тієї ночі на кладці. Гадаю, така в них угода: вона вітається, а вода її пропускає.

Дуже далеко засвітилося небо.

Це було мигтіння за хмарами, без звуку, наче хтось вмикає й вимикає світло в кімнаті, де тебе немає. Юля різко зупинилася й пошепки порахувала слонів, заплющивши очі. Вона нарахувала тридцять, перш ніж щось почула. Я рахував із нею, подумки, зі своїми страшенно швидкими слонами, і в мене вийшло сорок два.

Бррмм.

— Приблизно десять кілометрів до цієї блискавки, — прикинула вона. — За прогнозом, гроза буде о шостій.

— Прогриміло! — вигукнув Тоньо. — Тепер уже можна відкривати?

— Щоб відкрити посилку, цей не рахується, — сказала Юля, не розплющуючи очей. — Він за десять кілометрів; той, що на

етикетці, — просто над нами: нуль слонів. Але його вже чути: в укриття! Біжіть!

Я побіг до вулиці Канальної, вдаючи, що нічого не чув. Ні бррмм, ні про шосту.

— Це була гикавка? — запитала Юля, не сповільнюючи кроку.

— Ні, — сказав я. — Гик!

Тоньо зігнувся над кермом і реготав так, що велосипед поїхав убік. Юля не сміялася. Вона примружила очі, як тоді, коли читає те, чого не написано.

Грім — і гик: це зі мною з дитинства. Якщо гроза далеко, гик лишається один; якщо вона над головою, приходить ще один, і ще, раз на три секунди, поки гроза не піде. Це не страх. Це щось, що робить моє тіло, не питаючи мене, як росте або чхає,

і, як росте, воно не припиняється, скільки не роби обличчя. Я знаю, бо пробував усі обличчя.

Це називається страх. —Ю.

На вулиці Канальній Віра, та, що з рудим волоссям, уже чекала нас біля дверей Дому драконів, які впритул до дверей Флори, з Крихтою на руках. Крихта, щойно мене побачила, зробила моє обличчя: вона завжди так робить — дивиться на мене секунду, перевіряє, яке в мене обличчя, і собі таке саме.

Я поставив посилку № 2 у кошик велосипеда Тоньо й розкрив обійми.

— Це її перша гроза, — сказала Віра й передала мені її на руки. — Вона повторює за тобою все, Гуні. І те, що ти відчуваєш. Якщо злякається, не тягни її: вона вчепиться. Коли гроза мине, тричі стукни в мур двору Флори, і я прийду по неї.

— Я нічого не відчуваю, — відповів я. — Я обожнюю грози.

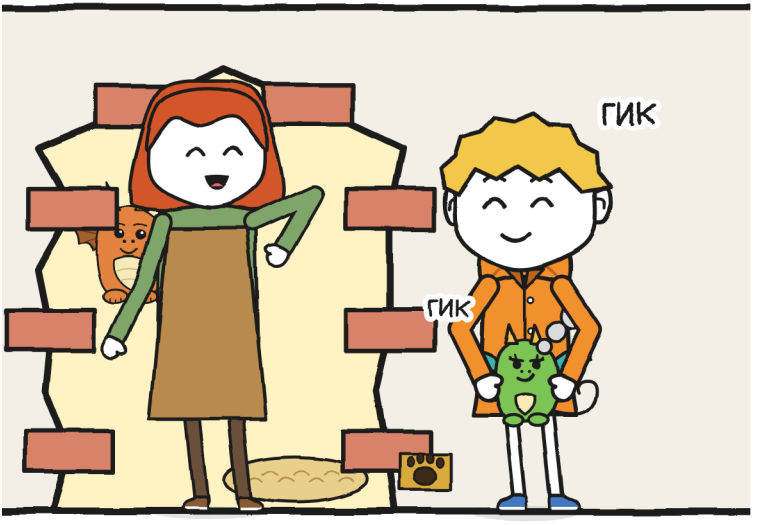
Я сказав це, випнувши груди, і Крихта в мене на руках теж випнула груди, витягнувши шию: достоту хтось, хто обожнює грози, у двох розмірах. Віра подивилася на нас обох, одного на одному, з однаковим виразом, і нічого не сказала. Віра береже слова на той час, коли вони потрібні.

Десь далеко прогриміло. Я гикнув. Крихта гикнула, і з її носа пішов дим.

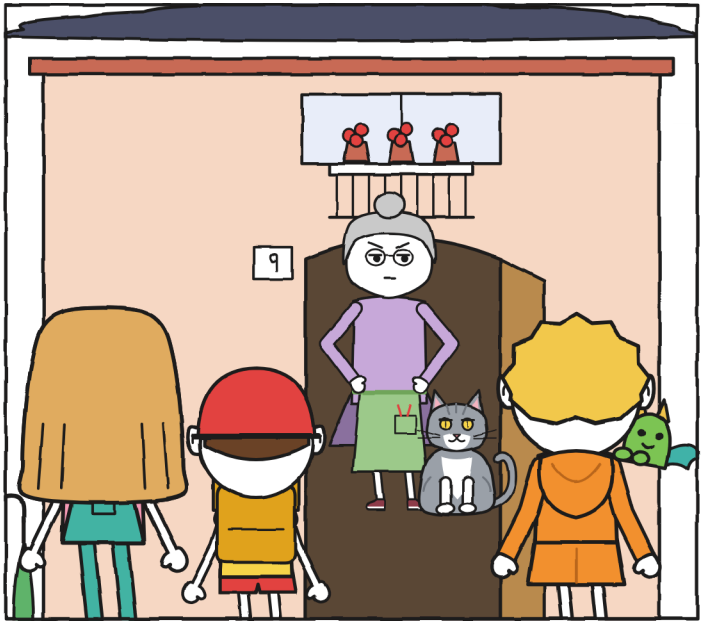
— Усі всередину, швидко, — урвала Віра й підштовхнула нас до дверей Флори.

Будинок Флори — той із геранню, із балкона, звідки дві суботи тому на нас дивилася якась пані, тримаючи в повітрі лійку.

Вона відчинила двері, ще до того як ми постукали: пані з сивим пучком і в окулярах, у зеленому садівницькому фартусі, повному кишень, а між ногами в неї стояв сірий кіт із білими грудьми, який подивився на нас, як на посилку не для нього. Вона подивилася на коробку. Подивилася на небо. Подивилася на Крихту. Саме в такому порядку, і кожній речі приділила однаково, тобто небагато, часу.

— Дитинча Віри. Хай не підсмалить мені папороті, — сказала вона. — Заходьте, бо йде дощ. Але попереджаю: каміння я не підписую.

9

ОДНА ІСТОРІЯ, ШІСТЬ РОЗМІРІВ

Ця книжка існує в шести розмірах, для дітей від 3 до 16 років, і понад 20 мовами. XXS, XS, S, M і L розповідають історію сторінка за сторінкою, на тих самих малюнках і з дедалі більшою кількістю відтінків. XL — це роман: та сама історія, у якій є місце для всього, що Гуні думає, але не каже.

Рівні за ЗЄР орієнтовні: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Кожен у своєму розмірі. Та сама гроза. —Ю.

ДЛЯ РОДИН І ВЧИТЕЛІВ

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com (із завданнями розміру L)